

Consignes

La pre-campanya s'enceta amb una consigna que promet: "La crisi es guanya des de l'esquerra".

Encara que veig més fidel la idea de que la crisi es pot guanyar des de l'esquerra si es lluita de forma unitària i massiva contra els poders i el sistema econòmic que la provoquen.

Alhora em crida l'atenció el contingut que se li doni a l'esquerra. Una esquerra coherent amb les propostes programàtiques, fins i tot quan es posa a governar?

Una esquerra ben compenetrada i inserida en el sindicalisme i la mobilització i les demandes sindicals com les de la vaga general? Això exclou a qui no vol la rectificació de la reforma laboral?

Una esquerra de debò que construeixi alternativa social i en les polítiques concretes actuals? Dins d'aquesta esquerra hi poden conviure aquelles persones electes que accepten i voten el que els hi mana el poder econòmic i polític per imperatiu legal o per interès nacional i de país?

Al veure l'anunci d'en Joan Herrera al Metro -transport públic ben útil i necessari- un està convençut que es tracta de l'esquerra que representem ICV i EUiA, i sobretot el moviment sindicalista, amb totes les errades, contradiccions i incoherències que puguem haver fet. Ara bé, el que no resol a aquest tipus de lemes, és la manca de credibilitat generada pels aspectes necessaris a criticar de les polítiques governamentals hegemòniques dels socialistes, també de la responsabilitat dels eco-socialistes governamentals en la repressió al jovent i a gent treballadora.

Què li diem a la gent jove? Què li diem a la comunitat educativa? Què li diem al sindicalisme? Què li diem al sentiment nacional i al voler decidir de la població?

El president Montilla ha llançat el seu órdago, "el temps (del tripartit) ha passat", diu que "no el reeditarà". Més enllà de l'electoralisme, o de la irresponsabilitat en la renúncia a un govern de les esquerres, el rerefons és la confessió pública del fracàs d'aquest govern com a projecte polític per a les esquerres. Però no per la fórmula tripartita com vol fer veure Montilla, sinó pel contingut de les polítiques que a la fi s'han pactat i afavorit a la dreta. És palès que no pot haver-hi un govern d'esquerres sense encarar la crisi per l'esquerra; val a dir defensant les necessitats i demandes democràtiques com el som una nació i nosaltres decidim (manifestació 10 de juliol); tampoc pot ser d'esquerres validar l'ajust d'austeritat de Zapatero a Catalunya amb la rebaixa del 5 %, ni no rectificar en la reforma laboral (vaga general 29 setembre).

Contestem a Montilla. No deixem pas que la crítica al govern la faci el PSC. Per guanyar a la crisi dels poderosos, l'esquerra ha de posar i imposar les dues grans i massives demandes populars -Referèndum per poder decidir, Rectificació reforma laboral- com l'eix vital d'un projecte d'esquerres enguany a Catalunya i a l'estat espanyol.

Francesc Matas Salla